

İMKÂNSIZ BIC ANLAŞMASI

Bugün GILLETNARRATIVE bir aylık oldu.

Dört yıllık bir gebeliğin ardından gelen bir doğum; karakterin, sebatın ve disiplinin üç kuşaklık şirket kanıyla buluştuğu bir gebelik: Camp Dede'nin elli sekiz yılı, babamın kırk yılı, benim on sekiz yılım.

Doğum normaldi. Kasılma yok. Sancı yok. Acı yok.

Ebe, telif hukukuydu. En iyisini seçmiştim. Endişelenecek bir şey yoktu — telif hukuku ne yapacağını her zaman bilir, ona savaş açacak kadar aptal olan da çıkmaz.

O gün internet, bir GILLETNARRATIVE yazısını önemli sorguların arasına yerleştirdi. Başlık, utanmadan ilan edilmiş bir devralmaydı.

Sonra bu tür konuşmalarda hep olan şey oldu. Bir kadın bana kendim gibi davranmadığımı söyledi — bana mesafeden ve düşmanlıktan başka bir şey göstermemiş insanlara minnet duymak, Frega adını taşıyan bir adama yakışmıyormuş.

Böylece yeni bir tırmanış başladı.

Ağır çeliğin krallığı. Sistemlerin teknolojisi. Tek bir cümle için yapılmış gibi duran, çapraz bıçaklı eski bir arma: Ben bir bıçağım.

Sonra tenin ve suyun krallığı; ilkiyle aynı çatı altında uyuyan.

Tek bir çek. İki yüzyıllık metal.

Mimari kendi kendine kuruldu. Onu hiçbir zaman kâğıt üzerinde tasarlamadım. Altta plastik. Üstte çelik ve ten. Ortada da, mengineye sıkıştırılmış bir şey gibi, Gillette Ana.

Wall Street'e vardım. Bekledikleri gibi değil. Takım elbise yok. Kravat yok. Güvenlik görevlileri, ayağımda tahta takunyalar, üstümde bermuda şortla içeri girişimi izledi.

Borsanın sahipleri beni karşılamaya çıktı. Flaşlar durmadan patlıyordu. İki kanal çoktan canlı yayındaydı.

Kimse tek kelime etmedi. On milyar dolarım vardı; cebinde on milyar dolar varsa istediğin gibi giyinirsin.

Banka odayı açtı. Kimse hazır olup olmadığını sormadı — saymaya başladılar, o kadar. Durum tespiti, bir anlaşmanın yapıp yapılamayacağını asla sormaz. Başkası yetişmeden nereye imza atılacağını sorar.

Tek bir çek. İki yüzyıllık metal.

Şirket satın almadım. Camp Dede'nin açık bıraktığı bir çemberi kapattım.

Birinci krallığın elinde plastik ve kâğıt vardı.

İkincisinin elinde ağır çelik.

Üçüncüsünün elinde ten ve su.

Benim elimde tek bir şey vardı: GILLETNARRATIVE. Ve gerçek bir ad, üç fabrikadan ağır çeker.

Ceketli bankacılar gözlerini evraka değil, ayaklarıma dikmişti. Evrak, ben içeri girmeden çoktan imzalanmıştı.

Markalar yok olmadı. Soyadlarını değiştirdiler.

Birincisi süpermarket raflarında kaldı; Amazon'la hiçbir işi olsun istemeyenlere hâlâ kalem satan kırtasiyelerde.

İkincisi çapraz bıçaklarını dosdoğru manifestoma taşıdı; sanki tek bir satır için dövülmüşlerdi: Ben bir bıçağım.

Üçüncüsü teni ve suyu aldı, üstlerine başka bir şey koydu — performans değil. Kendine özen.

Eski adlar kutuların üstünde kaldı. Gerçek ad başka bir yere taşındı.

İnsanlar Gillette almayı bıraktı. GILLETNARRATIVE aldılar — daha ucuz olduğu için değil. Fiyatları kâra göre değil, kaliteye göre belirledim. Aldılar, çünkü her bıçağın ardında gerçek bir hikâye vardı ve Manhattan'da sahte durmayan bir hikâye yazmayı bilen tek bir ajans yok.

Sonra analistler her zamanki sorularını sordu: Yeni CEO'lar kim, genel merkez nerede, bütün bunlar nasıl örgütlenecek?

Cevabım basitti. Bana Boston'da üç gün verin, Gillette'in insanlarını işe alayım. Hepsini değil. Yalnızca gerçek olanları. Benim gibi olanları.

Gillette analıktan nineliğe geçti ve her yaşlı gibi önündeki yolu çoktan biliyordu. Yönetim kurulu yirmi dört saat dolmadan, beceriksizlik yüzünden, sinekkaydı tıraş edildi. Bütün odalarda üç soru yankılandı:

O sizi internette paramparça ederken aklınız neredeydi?

Paranızı istemeyen bir adamı nasıl yenmeyi umuyordunuz — yalnızca bir dolar isteyen birini?

Neden onunla bir kez olsun konuşmadınız?

O akşam bir elçi geldi; boş bir kutunun üstüne basılmış bir adı taşıyordu — benim daha iyisini, daha ucuzunu, daha ruhlusunu yapamayacağım hiçbir şeyi artık üretmeyen bir depo. Bana baktı ve şöyle dedi:

İnsanlar tıraş bıçağı satın almaz. Onu satan kişiyi satın alır.

Düşünsene — içeri takunyayla girdim. Ve her şeyi satın aldım.

Ferdinando